

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) στις 28 Ιουνίου 2016 —
Christian Picart κατά Ministre des finances et des comptes publics

(Υπόθεση C-355/16)

(2016/C 335/48)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Conseil d'État

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσίων: Christian Picart

Ανααιρεσίβλητος: Ministre des finances et des comptes publics

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Μπορεί το δικαίωμα εγκαταστάσεως ως ελεύθερου επαγγελματία, όπως αυτό ορίζεται στα άρθρα 1 και 4 της συμφωνίας της 21ης Ιουνίου 1999 [για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφενός, και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, αφετέρου] και στο άρθρο 12 του παραρτήματος I της εν λόγω συμφωνίας, να θεωρηθεί ως ισοδύναμο με την ελευθερία εγκαταστάσεως που κατοχυρώνεται υπέρ των ασκούντων μη μισθωτή δραστηριότητα προσώπων βάσει του άρθρου 43 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (νυν άρθρου 49 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης);
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ως άνω ερώτημα, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του άρθρου 16 της συμφωνίας αυτής, χωρεί εφαρμογή της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, C-470/04, αποφάσεως που εκδόθηκε μετά την ημερομηνία υπογραφής της συμφωνίας αυτής, στην περίπτωση υπηκόου κράτους μέλους ο οποίος μετέφερε την κατοικία του στην Ελβετία και ο οποίος περιορίζεται στο να διατηρήσει τις συμμετοχές του σε εταιρίες υπαγόμενες στο δικαίωμα του ως άνω κράτους μέλους, οι οποίες παρέχουν υπέρ αυτού βέβαιη επιρροή επί των αποφάσεων των εν λόγω εταιριών και του παρέχουν επίσης τη δυνατότητα να διαδραματίζει βαρύνοντα ρόλο ως προς τον καθορισμό των δραστηριοτήτων των εν λόγω εταιριών, χωρίς να υποστηρίζει ότι σχεδιάζει να ασκήσει στην Ελβετία δραστηριότητα ελεύθερου επαγγελματία διαφορετική από αυτήν την οποία ασκούσε στο κράτος μέλος του οποίου ήταν υπήκοος και η οποία συνίσταται στη διαχείριση των εν λόγω συμμετοχών;
- 3) Σε περίπτωση που κριθεί ότι δεν είναι ισοδύναμο με την ελευθερία εγκαταστάσεως, πρέπει το ως άνω δικαίωμα να ερμηνευθεί κατά τον ίδιο τρόπο που το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ερμήνευσε την ελευθερία εγκαταστάσεως με την απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, C-470/04;

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Βέλγιο) στις 27 Ιουνίου 2016 — Ποινική διαδικασία κατά Wamo BVBA και Luc Cecile Jozef Van Mol

(Υπόθεση C-356/16)

(2016/C 335/49)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Ποινική διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Wamo BVBA και Luc Cecile Jozef Van Mol

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει η οδηγία 2005/29/EK ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνικό νόμο ο οποίος απαγορεύει σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο τη διάδοση διαφημίσεως για πράξεις αισθητικής χειρουργικής ή μη χειρουργικής αισθητικής ιατρικής, όπως προβλέπεται στο άρθρο 20/1 του νόμου της 23ης Μαΐου 2013 περί καθορισμού των απαιτούμενων προϋποθέσεων για την τέλεση πράξεων μη χειρουργικής αισθητικής ιατρικής και αισθητικής χειρουργικής και περί ρυθμίσεως της διαφημίσεως και της πληροφορήσεως σχετικά με τις πράξεις αυτές (B.S., 2 Ιουλίου 2013), το οποίο παρεμβλήθηκε με τον νόμο της 10ης Φεβρουαρίου 2014 σχετικά με διάφορες διατάξεις για την υγεία (B.S., 30 Απριλίου 2014);

⁽¹⁾ Οδηγία 2005/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ, 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου («Οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές») (ΕΕ 2005, L 149, σ. 22).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Λιθουανία) στις 28 Ιουνίου 2016 — UAB «Gelvora» κατά Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

(Υπόθεση C-357/16)

(2016/C 335/50)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: UAB «Gelvora»

Εφεσίβλητη: Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Εμπίπτει η έννομη σχέση μεταξύ εταιρίας η οποία απέκτησε απαίτηση δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως και του οφειλέτη, φυσικού προσώπου, του οποίου η οφειλή απορρέει από σύμβαση καταναλωτικής πίστωσης, στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2005/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ, 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, εμπίπτουν στην κατά το άρθρο 2, στοιχείο γ', της οδηγίας έννοια του «προϊόντος» τα μέτρα για την εισπραξία απαιτήσεως, η οποία αποκτήθηκε δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως, από τον οφειλέτη, φυσικό πρόσωπο, του οποίου η οφειλή απορρέει από σύμβαση καταναλωτικής πίστωσης συναφδείσα με τον αρχικό δανειοδότη;
- 3) Εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας η έννομη σχέση μεταξύ εταιρίας η οποία απέκτησε απαίτηση δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως και του οφειλέτη, φυσικού προσώπου, του οποίου η οφειλή απορρέει από σύμβαση καταναλωτικής πίστωσης και ο οποίος έχει ήδη καταδικασθεί στην καταβολή της με δικαστική απόφαση που έχει καταστεί τελεσίδικη και εγχειρισθεί σε δικαστικό επιμελητή προς εκτέλεση, σε περίπτωση που η εν λόγω εταιρεία εφαρμόζει παράλληλα μέτρα για την εισπραξία;
- 4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα, εμπίπτουν στην κατά το άρθρο 2, στοιχείο γ', της οδηγίας έννοια του «προϊόντος» τα μέτρα για την εισπραξία απαιτήσεως, η οποία αποκτήθηκε δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως, από τον οφειλέτη, φυσικό πρόσωπο, του οποίου η οφειλή απορρέει από σύμβαση καταναλωτικής πίστωσης συναφδείσα με τον αρχικό δανειοδότη και στις οποίας την καταβολή αυτός έχει ήδη καταδικασθεί με δικαστική απόφαση που έχει καταστεί τελεσίδικη και εγχειρισθεί σε δικαστικό επιμελητή προς εκτέλεση;